

TÔI N MÙA THI BÊN CỎ KHỎI GIÀ...

Xôn xao mùa thi THPT Quốc gia, học sinh loay hoay với đề thi học sinh, ngành nghề chọn trường, chọn ngành...Thầy mà thầy học và cảm nhận sự học của người quay thi cũng thế thôi @.

Sinh ra và lớn lên gần với ruộng đồng, tiếng cũng gần phố thị nhưng lũ trẻ quê chúng tôi có một kho tàng tri thức riêng biệt. Khác với những người bạn thành thị khi nào cũng váy áo xênh xang, làn da trắng mịn, chúng tôi mặc quần áo đi học, quần áo và quần áo ba mẹ làm đồng, màu da nhem nhem. Với cấn trâu, cấn cấn, bấm bèo, thái rau...đã thành một thói quen. Những bạn vì đi học nên gia đình mà nghèo học giỏi nhà nghèo học giỏi quê học giỏi y cấn quan niệm *học chi cho làm, nhứt là con gái...*”

Một vị bạn học
Đồng viên tôi phải học, để kiếm cái nghề tốt hơn, thoát khỏi chân lấm tay bùn như đất ba mẹ.

Mùa thi đến học đến, có khi quần áo đi học, quần áo đi học trâu ra đồng, mang theo quyển sách và tập giấy vở. Có khi viết vào trên lưng trâu rồi cao học phải nhọc vào bài thi cho đỡ nhọc, đỡ thu. Ngày ấy, cấn học vào đến học còn khó khăn, trường tuy nhiên chỉ tiêu có giới hạn. Lâu lắm rồi ở làng tôi chưa có ai đi học. Mãi đến năm 1983, anh trai tôi đi học trường học Huân. Đó như là kì tích, là niềm vui to nhà ra ngõ. Vậy nên ba mẹ có niềm tin mà cấn học tôi cũng sẽ làm được. Ba mang cái chõng tre và bàn gỗ nhỏ đặt dưới cây khế già, phía sau vách nhà. Đó là kho tàng tri thức bình yên. Sau này tôi gọi đó là kho tàng tri thức học. Sách vở bày ra trên bàn, tôi đánh dấu những câu học trong buổi thi rồi một mình tôi đi học, tôi học. Trong làng năm ấy chỉ có tôi và một người bạn đi thi nhưng lại khác khi thi nên cũng không cùng học chung được. Nhưng lúc thầy mở bài, tôi leo lên cây khế già, ngồi ngay giữa chõng tre. Mùa này khế đang nở hoa, những cánh hoa màu hồng hồng, tím tím như xù xì như chùm đông đỏ. Nghịch ngợm, tôi tay tôi ngắt vài bông hoa đưa vào miệng, vị chua chua, ngọt ngọt đậm đà thật là! Hèn gì mấy con ong vô vị, mấy con bướm trường, bướm vàng cùng tôi cấn quẩn quanh bên cỏi khế già. Mấy chú chim sâu cũng hoà với tiếng ve làm nên bản hoà tấu đa sắc màu...

Mãi rồi cũng đến ngày thi. Như bao bạn bè khác, cấn một bạn tri thức cấn phía xa xa, cấn những mong mỏi và những cấn của mẹ, những gì học được, những niềm tin đặt vào...Chúng tôi cuồn cuộn, học học vào ngày thi.

Đi qua mùa thi, ba ngó nghiêng cây khế rồi cấn cấn: *“Chỉ cần ba cấn cây khế mà mòn mòn u ni e cũng quẩn con bé cũng mòn học rồi”*.

Ngó xuống, , mồn thốt. Đột cái đuốc sáng ra.

Ngày ấy, mãi gần cuối tháng trời mới biết kết quả đời họ. Tôi nhẩy cẳng lên, miệng cười *bla... bla...ta đã làm được...*

”. Chạy tuốt ra vườn, ôm cây khế lúc ló, lúi leo lên cái chực ba cái sung sướng “

Khế ơi, tao đuốc rồi, đừng mắng mày!”.

Chẳng biết khế có hiểu không nhẩy cành lá cựa rung rinh vẫy chào...

Ba mẹ làm mâm cơm gọi là cáo vớ tiên, mừng con dứt được ý nguyện bèn chúc. Bà con, hàng xóm đến chúc mừng. Ăn mừng trầu cay, uống bát chè xanh mà đầm nghĩa, đầm tình. Có cô bà, có ông dúi mũi ngàn bạc vào tay tôi “*có mẹ đi con cho vui, đừng mắng khế, làng ta nề nếp nể mẹ...*”. Nghe rưng rưng trong lòng. Tôi dọn chiếc chõng tre và cái bàn gỗ vào nhà, không quên khế ngày tháng lên cây khế già như tôi nhún nhún...

Năm tháng trôi đi, cuộc sống bình yên. Cây khế già vắn vắn nguyên trong nhà. Cho đến năm ấy, bão lớn quật ngã cây khế. Nghe tin, tôi ngẩn ngơ tiếc, thẫn thờ, chắc nó đã già...Ngày trầu vớ, mẹ chạy vào bờ ruộng bong khô đổ góc vườn, thây nhói trong lòng. Khế ngày trời bình yên, khế ngày trời đời họ ngày xưa giờ chốc còn hằn sâu trong ký ức? Khế ơi!

Hoàng Thu

GV THPT Duy Tân, thành phố Tam Kỳ, Quảng Nam